

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého,

Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobkyně: nezletilá **P. T. N.**, narozená X,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem X,
zastoupená advokátem Mgr. Daliborem Lípou,
sídlem Jugoslávská 2, 360 01 Karlovy Vary,

proti

žalované: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 12. 2019, č. j. MV-154954-4/SO-2019,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 12. 12. 2019, č. j. MV-154954-4/SO-2019, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna uhradit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **10 800 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 12. 12. 2019, č. j. MV-154954-4/SO-2019, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 4. 9. 2019, č. j. OAM-1274-10/ZR-2019, kterým žalovaný dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušil žalobkyni povolení k trvalému pobytu na území České republiky z důvodu jejího dlouhodobého pobytu mimo území států Evropské unie a zároveň jí podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovil lhůtu 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí k vycestování z území České republiky.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobkyně vytýkala žalované, že porušila své povinnosti odvolacího orgánu a její rozhodnutí odporuje požadavkům uvedeným v § 68 odst. 3 a v § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobkyně byla zároveň přesvědčena, že žalovaná nezjistila stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti dle § 3 správního řádu.
3. Žalobkyně namítala, že správní spis neobsahuje dostatek podkladů, na základě nichž by bylo možné učinit závěr, že její nepřítomnost na území České republiky nelze subsumovat pod § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Úvaha správních orgánů ohledně této otázky je založena nejen na nedostatečně zjištěném stavu věci, ale především je nepřezkoumatelná, stejně tak, jako jejich úvahy stran přerušení integračního procesu žalobkyně. Žalobkyně odůvodnila nepřítomnost na území České republiky svým onemocněním a jeho závažným průběhem, přičemž tuto skutečnost doložila zdravotní dokumentací. Zdůraznila, že k vyléčení atopické dermatitidy může často dopomoci kompletní změna prostředí, a pro účinky trvalejšího rázu musí být tato změna dlouhodobější. Její onemocnění proto může představovat zákonné závažné důvody, pro které byla mimo území České republiky. Nelze přehlédnout, že právě zvolená léčba umožnila žalobkyni plné vyléčení. Jestliže správní orgán I. stupně ohledně svých úvah o (ne)závažnosti nemoci toliko odkázal na „dostupné informace zveřejněné odborníky na internetu“, pak jeho odůvodnění nesplňuje požadavky na zákonné a přezkoumatelné rozhodnutí.
4. Žalovaná zcela pominula délku trvalého pobytu žalobkyně, skutečnost, že je žačkou základní školy na území České republiky, kde má vynikající prospěch, že má v České republice svou nejbližší rodinu, a že partner matky žalobkyně je jejím biologickým otcem, a že matrikový otec žalobkyně, žijící ve Vietnamu, je v současné době ve výkonu trestu odnětí svobody. Žalobkyně dále poukázala na to, že řízení o zrušení pobytu je řízení vedené z moci úřední, a je tedy zejména na správních orgánech prokazovat důvodnost řízení a rozhodnutí. Přestože správní orgán I. stupně měl možnost vyslechnout matku žalobkyně, nezjišťoval jejím prostřednictvím relevantní skutečnosti, týkající se integrace žalobkyně na území České republiky ani intenzitu zásahu spočívajícího ve zrušení trvalého pobytu žalobkyně. Ačkoliv tedy správní orgán I. stupně při svém postupu pochybil, žalovaná postup správního orgánu I. stupně potvrdila, čímž vlastní rozhodnutí zatížila nezákonností.
5. Dále žalobkyně namítala nesprávné vypořádání se správních orgánů s přiměřeností rozhodnutí z hlediska jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejich

nejbližších, přičemž také poukázala na rozpor rozhodnutí s jejím zájmem podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikované pod č. 209/1992 Sb. – dále již jen „Úmluva“), jakož i čl. 3, 9 a 10 Úmluvy o právech dítěte (publikované pod č. 104/1991 Sb. – dále již jen „Úmluva o právech dítěte“). Pouhé konstatování žalované v napadeném rozhodnutí, že neshledala nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života zrušením odvolatelova povolení k trvalému pobytu dle čl. 8 Úmluvy a čl. 3, čl. 9 a čl. 10 Úmluvy o právech dítěte, není samostatně přezkoumatelné.

6. Žalobkyně následně uvedla, že se sice narodila na území České republiky dne 17. 8. 2010, Českou republiku opustila dne 11. 7. 2017 a vrátila se na její území opět až dne 20. 2. 2019, tedy v období nástupu povinné školní docházky v České republice. Českou školu navštěvuje od druhého pololetí školního roku 2018/2019. Žalovaná tedy při svém rozhodnutí ignorovala kupříkladu skutečnost, že se žalobkyně narodila na území České republiky a před svým vycestováním zde nepřetržitě žila po dobu 7 let a nyní zde plní školní docházku. Argumentace žalované ohledně možnosti získání trvalého pobytu zpět, je pak pouze teoretickou úvahou, neboť systém podání žádosti z území Vietnamu fakticky nefunguje a podat žádost zákonem předvídaným způsobem prakticky není možné.
7. Závěrem žalobkyně zdůraznila, že je nezletilým dítětem, které má v České republice stabilní rodinné zázemí, žije zde spolu se svými sourozenci a se svou matkou, která zde pobývá na základě povolení k trvalému pobytu. Ve škole i v české společnosti je přitom plně integrována. Hovoří plynule česky, což je jeden ze základních kamenů integrace. Žalobkyně je přesvědčena, že rozhodnutí o zrušení jejího povolení k trvalému pobytu je v rozporu se zájmem dítěte, a to s ohledem na její rodinné a sociální zázemí a na plnění její povinné školní docházky. Domnívá se, že ztráta jejího bytového oprávnění a možnosti žít v České republice spolu se svou rodinou a pokračovat zde v povinné školní docházce představuje nepřiměřenou újmu v porovnání s důvodem zrušení povolení k pobytu, neboť tímto důvodem je pouze tvrzená nepřítomnost žalobkyně na území České republiky v minulosti, kterou je možné z výše uvedených důvodů omluvit.

Vyjádření žalované k žalobě

8. K žalobním námitkám žalovaná odkázala na spisový materiál a napadené rozhodnutí. Dodala, že žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost napadeného rozhodnutí mohla zpochybnit. Poukázala na to, že žalobkyně pobývala mimo území České republiky nepřetržitě od 11. 7. 2017 do 20. 2. 2020, a to z důvodu léčby kožních problémů (svrab a atopická dermatitida). S těmito kožními problémy žalobkyně již odjela z území České republiky, kde však mohla rovněž své kožní problémy léčit. Že by tomu tak nebylo, žalobkyně neprokázala. Námitku faktického stavu na Zastupitelském úřadě České republiky v Hanoji žalovaná považuje za žalobkyní neprokázanou, obecnou a nekonkretizující důvody, které by žalobkyni znemožnily podat žádost o povolení k pobytu na území na zastupitelském úřadu.
9. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Podle názoru žalované napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky, které správní řád stanoví pro odůvodnění rozhodnutí. Žalovaná měla za to, že přezkoumatelným způsobem zdůvodnila, jak se vypořádala s námitkami žalobkyně uvedenými v odvolání, a z jakých důvodů je považovala za mylné či nerozhodné a jakými úvahami se řídila při hodnocení důkazů a výkladu právních předpisů.

Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

10. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během 30 denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
12. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobkyně se narodila na území České republiky dne 17. 8. 2010. Dne 18. 10. 2010 jí bylo uděleno povolení k trvalému pobytu na území České republiky, přičemž jí byl vydán biometrický doklad s platností do 22. 7. 2020, z něhož je mimo jiné patrné, že žalobkyně opustila území České republiky letecky dne 11. 7. 2017 a dne 20. 2. 2019 se z Vietnamu na území České republiky vrátila. Správní orgán I. stupně v řešené věci zahájil správní řízení z moci úřední ve věci zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobkyně podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, a tuto skutečnost žalobkyni oznámil dne 2. 5. 2019.
13. Matka žalobkyně v postavení svědka dne 18. 6. 2019 ve věci vypověděla, že má 3 děti, a to žalobkyni a další dceru, jejichž otcem je její manžel, žijící ve Vietnamu, a syna, jehož otcem je její současný přítel, s nímž žije na území České republiky. Vysvětlila, že dcery poslala za otcem do Vietnamu, protože obě měly kožní problémy a alergie, a zdejší lékaři, kteří jim předepisovali masti, jim nepomohli. V domovské zemi byla žalobkyně se sestrou od 11. 7. 2017 do 20. 2. 2019, kde se o ně staral jejich otec a babička ze strany otce. Když se dcery vyléčily, vrátily se za matkou zpět do Čech, kde s ní a polorodým bratrem chtějí žít. Nechtějí se tudíž vrátit do Vietnamu. V České republice ostatně žalobkyně chodí i do školy, má zde kamarádky, umí česky a ve společné domácnosti s nimi žije i její babička. Ve správním řízení pak byla předložena jako důkaz listina – knížka zdravotního vyšetření žalobkyně – z níž plyne, že žalobkyně se v domovské zemi léčila od 20. 7. 2017 do 10. 8. 2017 s diagnostikovaným svrabem a atopickou dermatitidou, a následně do 10. 2. 2019 již pouze s atopickou dermatitidou, a to ambulantně, přičemž během celého tohoto období navštívila lékaře 7x, od září 2017 jí byly k léčbě doporučeny již pouze byliny a při poslední 8. kontrole bylo konstatováno, že je vyléčena.
14. Dne 8. 7. 2019 byla matka žalobkyně, jakožto její zákonná zástupkyně, vyzvána k seznámení se s podklady. Při něm předložila vysvědčení žalobkyně za 2. pololetí školního roku 2018/2019, podle něhož žalobkyně byla žačkou třídy II. B Základní školy Most a absolvovala se samými jedničkami.
15. Dne 4. 9. 2019 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým bylo podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zrušeno povolení žalobkyně k trvalému pobytu a byla jí podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena lhůta k vycestování z území České republiky do 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Při svém rozhodnutí vycházel správní orgán I. stupně ze shora uvedených zjištění, přičemž dospěl k závěru, že se u žalobkyně

nejednalo o závažné onemocnění podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť léčba žalobkyně probíhala ambulantně v režimu domácího léčení jen pomocí bylinek, přičemž kontrola u lékaře nebyla v jednom případě nutná celé 3 měsíce a ve druhém případě 10 měsíců. Správní orgán I. stupně poukázal na to, že v důsledku aplikace § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců není třeba zkoumat přiměřenost jeho rozhodnutí z hlediska soukromého nebo rodinného života žalobkyně. Současně měl za to, že v důsledku jeho rozhodnutí nedojde k porušení čl. 9 Úmluvy o právech dítěte, jelikož nedojde k oddělení dětí od rodičů proti jejich vůli.

16. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala žalobkyně již prostřednictvím svého právního zástupce odvolání, v němž namítala, že svou nepřítomnost na území České republiky odůvodnila svým onemocněním a jeho závažným průběhem a tuto skutečnost doložila zdravotní dokumentací. Žalovaná napadeným rozhodnutím odvolání žalobkyně zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. Ztotožnila se se závěrem správního orgánu I. stupně, že důvody pobytu žalobkyně mimo území nelze vztáhnout pod závažné důvody vyplývající z § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná uzavřela, že žalobkyně neprokázala existenci závažných důvodů, které by zapříčinily její nepřítomnost na území České republiky.
17. Podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců platí, že ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, pokud nebyla odůvodněna závažnými důvody, zejména těhotenstvím a narozením dítěte, závažným onemocněním, studiem nebo odborným školením anebo pracovním vysláním do zahraničí.
18. Z obsahu správního spisu vyplývá, přičemž žalobkyně tuto skutečnost nečiní spornou, že žalobkyně pobývala mimo území států EU po dobu delší než 12 měsíců (od 11. 7. 2017 do 20. 2. 2019). Soud se pak zcela ztotožňuje se závěrem žalované, že žalobkyní uváděný důvod, který jí měl zamezit v návratu na území České republiky a naopak donutit v setrvání v domovské zemi, není závažným důvodem, pro který nemohla svou domovskou zemi opustit. V daném případě je zcela nerozhodné, zda žalobkyně odcestovala s uváděným onemocněním již z České republiky, kde jí údajně nebyli lékaři schopni pomoci, a jediným důvodem byla potřeba vyhledat léčbu v domovské zemi. Stejně tak není podstatné, jak dlouho léčba trvala. Rozhodující je, že jí diagnostikovaná atopická dermatitida léčená ambulantně bez nutnosti frekventovanějších kontrol u lékaře, nemohla bránit v návratu na území České republiky. Nepochybně se tak v projednávané věci svým charakterem nejednalo o onemocnění bezprostředně ohrožující život či zdraví, které by žalobkyni z důvodu nařízené hospitalizace a následného stanoveného léčebného režimu nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců objektivně bránilo v návratu na území České republiky (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 7. 2020, č. j. 16 A 39/2020-42). Pokud se jedná o další onemocnění – svrab – tak toto bylo vyléčeno v průběhu 1 měsíce, tudíž nebylo jistě důvodem pro nemožnost návratu na území České republiky do 12 měsíců.
19. Je tedy třeba uzavřít, že soud neshledal v onemocnění žalobkyně závažný důvod, pro který by nemohla po dobu delší než 12 měsíců opustit Vietnam a vrátit se na území České republiky (či jiného státu EU). Byla tak naplněna zákonná podmínka pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, stanovená v citovaném § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.
20. Nicméně soud dospěl k závěru, že se správní orgány nedostatečně zabývaly otázkou, zda

v daném případě nedošlo k porušení čl. 8 Úmluvy, zejména pak ve vztahu k čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Žalovaná tuto otázku uzavřela strohým konstatováním, že napadené rozhodnutí neznámá zákaz styku žalobkyně s její rodinou a neznámá ani zákaz jejího pobytu na území České republiky a že žalobkyní tvrzené okolnosti případu nepředstavují nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně. Správní orgány odmítly zohlednit argumentaci nezletilé žalobkyně, že její otec, který o ni pečoval ve Vietnamu, je ve výkonu trestu odnětí svobody, žalobkyně chodí do školy na území České republiky a chce zde žít se svoji matkou, sestrou a polorodým bratrem. Žalovaná pouze poukázala na to, že vzhledem ke skutečnosti, že žalobkyně je nezletilým dítětem, jejíž zákonný zástupce je držitelem povolení k trvalému pobytu na území, a ona sama se nedopustila závažného narušení veřejného pořádku, lze předpokládat možnost získání jiného pobytového oprávnění.

21. Podle čl. 3 bodu 1. Úmluvy o právech dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány, zájem dítěte.
22. Zásadu uvedenou v citovaném článku Úmluvy o právech dítěte převzal do judikatury k čl. 8 Úmluvy Evropský soud pro lidská práva (např. rozsudek velkého senátu ze dne 6. 7. 2010, Neulinger a Shuruk proti Švýcarsku, stížnost č. 41615/07, § 135; dále jen „ESLP“). Zásada nejlepšího zájmu dítěte jistě neznámá, že je třeba přijmout všechny děti, kterým by se lépe žilo ve smluvním státě Úmluvy, nicméně je třeba ho považovat za středobod úvah a přiznat tomuto zájmu rozhodující význam (viz např. rozsudek ESLP ze dne 14. 1. 2016, Mandet proti Francii, č. 30955/12, § 56–57). Rozpor s čl. 8 Úmluvy nastane především za situace, kdy odůvodnění vnitrostátních rozhodnutí neobsahují dostatečně individuální posouzení protichůdných zájmů včetně nejlepšího zájmu dítěte tak, aby mezi nimi bylo možné dosáhnout spravedlivé rovnováhy (viz např. rozsudek ESLP ze dne 8. 11. 2016, El Ghatet proti Švýcarsku, stížnost č. 56971/10, zejména §§ 46–47 a prejudikatura tam citovaná).
23. Z napadeného rozhodnutí plyne, že se žalovaná spornou otázkou přiměřenosti zabývala velice povrchně, nedostatečně a především bez ohledu na zájmy nezletilé žalobkyně, a to přesto, že žalobkyně před správními orgány námitku zpochybňující přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do jejího rodinného a soukromého života dostatečně odůvodnila a podrobně popsala svou situaci. Správní orgány obou stupňů nezvažovaly nejlepší zájem nezletilé žalobkyně, nepřiznaly mu rozhodující význam a ani nepopsaly dopady do života nezletilé žalobkyně. Místo toho jen uvedly, že nedojde k oddělení dítěte od matky, neboť žalobkyně žila v domovském státě rok a půl na základě dobrovolného rozhodnutí rodičů a je na tento způsob života zvyklá, a že nebude omezeno právo žalobkyně udržovat se svými rodiči pravidelné styky. Správní orgány se tedy nevypořádaly s klíčovou otázkou přiměřenosti svých rozhodnutí z hlediska nejlepšího zájmu žalobkyně jako nezletilého dítěte, resp. nezabývaly se otázkou, zda je v nejlepším zájmu žalobkyně zůstat s matkou a dalšími sourozenci na území České republiky, a pokud by tomu tak bylo, zda mohl nad tímto zájmem převážet nějaký konkurující veřejný zájem. V této souvislosti soud považuje za důležité zvážit, zda by bylo v tomto případě smysluplné zrušit povolení k trvalému pobytu, když samy správní orgány poučily žalobkyni o jejím oprávnění požádat si o obnovení tohoto povolení dle § 66 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
24. K výše uvedeným závěrům dospěl soud rovněž s přihlédnutím k závěrům, obsaženým v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32, v němž Nejvyšší správní soud řešil případ skutkově téměř shodný.
Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

25. Lze tedy konstatovat, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, pokud jde o posouzení přiměřenosti dopadů zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejích rodinných příslušníků. Námitka žalobkyně je proto důvodná. Soud za této situace nemohl přistoupit k věcnému přezkumu přiměřenosti, neboť mu nepřísluší nahrazovat úvahy a činnost správních orgánů.
26. Žalobkyně v žalobě uplatnila obecnou námitku, když bez jakéhokoli upřesnění a bez vyličení konkrétních skutkových souvislostí s jejím případem tvrdila, že žalovaná porušila § 3, § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu. K takto uvedeným obecným odkazům na domněle porušená ustanovení správního řádu soud uvádí, že žalobkyně nijak nekonkretizovala, v čem tato porušení spatřuje. Žalobkyně pouze vyjmenovala jednotlivá zákonná ustanovení, která měla být porušena, aniž by odkázala na to, v čem konkrétně ono porušení spatřuje. Takové obecné námitky nemají kvalitu žalobních bodů, neboť každý žalobce je povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS). Uvedené obecné námitky tudíž nelze vypořádat jinak než obecným způsobem. Nad rámec potřebného odůvodnění soud v rozsahu odpovídajícímu obecnosti této námitky uvádí, že neshledal, že by došlo k porušení § 3, § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu.
27. Vzhledem k tomu, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodů představuje vadu řízení, která je důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., soud shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil, a to bez nařízení jednání. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. soud zároveň věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Žalovaná je v dalším řízení podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána v tomto rozsudku soudem vysloveným právním názorem.
28. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn skutečností, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, a má svou oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně tedy má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložila, proti žalované, která ve věci úspěch neměla. Tyto účelně vynaložené náklady představují částku 10 800 Kč a sestávají ze zaplacených soudních poplatků, a to za žalobu ve výši 3 000 Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, jemuž bylo vyhověno (viz usnesení zdejšího soudu ze dne 18. 2. 2020, č. j. 16 A 18/2020-25), ve výši 1 000 Kč, a dále z nákladů právního zastoupení, které tvoří mimosmluvní odměna za dva úkony právní služby [tj. převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] po 3 100 Kč podle § 7 za použití § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, a dvě paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč (§ 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu). Ke splnění povinnosti zaplatit žalobkyni náklady řízení soud určil žalované lhůtu 30 dnů.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem 22. listopadu 2022

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu